

Arrest

nr. 256 498 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor verzoekster, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 7 november 2012 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoekt op 22 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 16 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 maart 2021 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sao Caetano de Odivelas (staat Para, Brazilië) en bent u Braziliaans staatsburger. U heeft sinds 2010 een relatie met A. R. B. F. (...) met wie u twee kinderen hebt, A. A. D. A. de F. (...), geboren in 2012) en A. T. F. F. (...), geboren in 2015).

U heeft sinds uw geboorte geen contact meer met uw moeder en werd opgevoed door uw peetvader W. J. D. S. R. (...). Op uw elfde overleed de moeder van uw peetvader en trok u in bij uw tante (de zus van uw peetvader in Macapa). Toen u ongeveer 15 jaar oud was, was er een inbraak in het huis van uw tante, waarbij al het geld en enkele bezittingen gestolen werden. U en uw peetvader waren op dat moment de enige aanwezigen in het huis. Jullie besloten om niet naar de politie te stappen. In het jaar 2010 werd u met een mes bedreigd op straat en gedwongen uw mobiele telefoon af te geven. Bij een andere gelegenheid eind 2011 of begin 2012 werd u aan een bushalte achtervolgd door vandalen. Doordat omstaanders u te hulp schoten, bleef u ongedeerd. In het jaar 2012 woonde u gedurende zeven maanden samen met uw partner in het huis van diens moeder in Macapa. U was zwanger van uw eerste kind. Uw schoonmoeder was intussen naar België vertrokken. Zij overtuigde u en uw partner om ook naar België te komen en kocht vliegtuigtickets voor u. U besloot Brazilië te verlaten omdat het gezondheidssysteem er slecht is, omwille van de werkloosheid, omwille van de slechte veiligheidssituatie, omdat u geen plek had om te wonen en omdat u zwanger was en uw kind daar niet zou kunnen opvoeden. Op 7 november 2012 verliet u het land met het vliegtuig. De volgende dag, op 8 november 2012, kwam u in België aan. Op 11 april 2013 kwam ook uw partner vanuit Brazilië naar België. Op 22 oktober 2020 dienden jullie beiden een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Brazilië vreest u geen werk te zullen vinden. U vreest uw kinderen daar niet te kunnen opvoeden omdat de gezondheidszorg er slecht is en omdat er een slecht onderwijssysteem is. U vreest daarnaast ook de algemene veiligheidssituatie in Brazilië.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort (uitgegeven op 31 januari 2018 door de Braziliaanse ambassade in Brussel, geldigheidsduur 10 jaar); uw Braziliaanse identiteitskaart (d.d. 17 juli 2007); uw vorige (niet langer geldige) paspoort (uitgegeven op 9 oktober 2012, geldigheidsduur 5 jaar, inreisstempel 7 november 2012); de geboorteakte van uw dochter A. A. (...) (d.d. 2 mei 2015); de geboorteakte van uw zoon A. T. (...) (d.d. 15 mei 2015).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort blijkt namelijk dat u reeds op 8 november 2012 in België aankwam (Notities persoonlijk onderhoud, d.d. 4 maart 2021, p. 7-8). Desalniettemin verzocht u pas op 22 oktober 2020 – i.e. 8 jaar na uw aankomst in België – om internationale bescherming. Dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u niet op de hoogte was van de

procedure, kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging (NPO, p. 8). Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw nalaten ter zake ondermijnt uw vrees.

U vreest de algemene veiligheidssituatie in Brazilië en stelt dat er in Brazilië veel geweld is (NPO, p. 8). Deze vrees houdt echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Die laatste voorziet immers in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt echter geenszins dat u in Brazilië problemen kende die verband houden met de bovenvermelde criteria. U haalde weliswaar drie veiligheidsincidenten aan die u zelf meemaakte in Brazilië. Zo werd er ingebroken in de woning van uw tante toen u ongeveer 15 jaar oud was, werd u in het jaar 2010 bedreigd op straat met een mes en gedwongen uw telefoon af te geven en werd u zes maanden voor uw zwangerschap op straat achtervolgd door vandalen (NPO, p. 8-9). Deze incidenten kaderden volgens uw verklaringen alle in het algemene veiligheidsprobleem in Brazilië en waren niet specifiek tegen uw persoon gericht (NPO, p. 9). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door u vermelde incidenten bezwaarlijk gelijkgeschakeld kunnen worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakte overigens evenmin aannemelijk dat u voor eventuele problemen in dit verband in geval van een terugkeer naar Brazilië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Brazilië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Noch bij de inbraak in de woning van uw tante, noch toen uw telefoon gestolen werd riep u de hulp in van de Braziliaanse politie (NPO, p. 9). Als de autoriteiten niet op de hoogte gebracht worden van uw probleem, kunnen zij er vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Uw argumentatie dat de politie toch niets zou aanvangen, is daarbij geen voldoende verschoningsgrond (NPO, p. 10). Aldus zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Brazilië voor u sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het slachtoffer kan worden van crimineel geweld, niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen.

Voor de volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of

meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen documenten aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts vreest u bij terugkeer naar Brazilië in een moeilijke socio-economische situatie te belanden. U vreest uw kinderen in Brazilië niet te kunnen opvoeden omdat de gezondheidszorg er slecht is en omdat er een slecht onderwijssysteem is. U vreest daarnaast ook geen werk te zullen vinden in Brazilië. Dit betreft evenwel motieven van louter socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw zwangerschap tweemaal een consultatie had en dat u dus toegang had tot de Braziliaanse gezondheidszorg (NPO, p. 10). Ook gaf u zelf aan dat uw kinderen in Brazilië naar school zouden kunnen gaan (NPO, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u uw middelbare schooldiploma heeft behaald (NPO, p. 3) en dat zowel uw biologische vader (die als loodgieter werkt, NPO p. 4), uw broer (die als taxichauffeur werkt, NPO, p. 5), uw peetvader (die als leraar werkt, NPO p. 5) en uw tante en haar echtgenoot (die eveneens als leraar werken, NPO p. 5) in Brazilië toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Uit niets blijkt dan ook dat uzelf bij een terugkeer naar Brazilië geen toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben. Overigens blijkt u zelfredzaam te zijn, aangezien u er ook in België in slaagde om werk te vinden (NPO, p. 11). Daarenboven kan u terugvallen op een sociaal netwerk. U staat nog steeds in contact met uw peetvader en met uw tantes die in Brazilië wonen (NPO, p. 7). Zowel uw tante als uw schoonmoeder zijn in het bezit van een eigen woning in Brazilië (NPO, p. 3 en p. 5). U heeft bovendien in het verleden reeds samen met uw echtgenoot in de woning van uw schoonmoeder gewoond (NPO, p. 3). Dat deze woning momenteel bewoond wordt door de zus van uw schoonmoeder (NPO, p. 11), volstaat niet om te concluderen dat u bij een terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. De identiteit en nationaliteit van uzelf en uw kinderen zijn zaken die in deze beslissing op geen enkel ogenblik betwist worden.

In het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot A. R. B. F. (...) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de beginselen van behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster is tevens van mening dat "(d)e

bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze en met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de overheid beschikt".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoekster gaan in op het concept van het voordeel van de twijfel en verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is de mening toegedaan dat ze een oprechte inspanning hebben geleverd om haar asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hen het voordeel van twijfel te worden verleend en er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Zij voert aan dat haar verklaringen eenduidig zijn, van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie. Ze is spontaan en duidt een persoonlijke ervaringen aan. Sinds juli 2020 stellen de diensten een opvallende grote stijging vast bij Brazilianen die verzoeken om internationale bescherming. Tot en met oktober 2020 gaat het over 231 verzoeken, terwijl er in de jaren ervoor amper aanvragen waren."

Volgens de staatssecretaris bestaat in sommige gemeenschappen soms 'fake news' over hun verblijfsrechten. "Met deze campagne maken we duidelijk dat de asielpprocedure geen vervanging is van de procedure om een arbeidskaart te krijgen.

Brazilianen blijken vaak niet op de hoogte te zijn dat ze in de asielpprocedure terechtkomen en via deze weg geen kans maken op recht op verblijf. Ze halen vaak zelf geen elementen aan die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Brazilië, terwijl dit de grond is om als vluchteling erkend te kunnen worden. Ook leefde in de Braziliaanse gemeenschap de idee dat het onlangs afgeschafte aanmeldformulier van DVZ zou kunnen leiden tot een regularisatie. Vaak gaat het om mensen die al enige tijd in België verblijven. Zij krijgen allen informatie over vrijwillige terugkeer en hoe ze kunnen geholpen worden terug te keren naar hun land. Uit het Nieuwsblad 17/11/2020)
https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20201117_92160923

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat zij dienaangaande nooit enige argumentatie heeft kunnen naar voor brengen. Zij stelt dat er zich aldus een probleem stelt op het vlak van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur.

Ten eerste, wenst verzoekster te vertellen dat hij hier in België een veilig plaats kon vinden voor haarzelf en voor zijn echtgenoot, ze kan studeren, een leven met respect voor de menselijke waardigheid.

Ten tweede : Momenteel is de situatie in Brazilië heel erg door de corona epidemie en kan verzoeker niet teruggestuurd worden .Op de website diplomatie.be en op reisadvies uit Nederland (zie bijlage) wordt reizen naar Brazilië ten zeerste afgeraden.

Brazilië beleeft zijn dodelijkste periode sinds het begin van de coronaepidemie. Oorzaak is wellicht de nieuwe variant PI, die zich in een razend tempo verspreidt. De actuele President wordt ook als medeschuldige gezien daar hij vaccins weigerde en zegt dat men moet stoppen met jammeren (zie Knack maart 2021 artikel in bijlage).

Uit reisadviezen uit de ambassade van Nederland wordt ook duidelijk gemaakt dat Brazilië gevaarlijk is door criminaliteit.

Overigens is Brazilië een belangrijke toeristische bestemming voor miljoenen Europeanen en Amerikanen.

-En zie ook : <http://newsmonkey.be/article/90236> : artikel met de titel "Stilaan hel op aarde in plaats van vakantieparadijs: om de acht minuten wordt nu iemand vermoord in Brazilië".

Het aantal moorden in Brazilië is opnieuw gestegen, naar een hallucinante 63.880 in 2017. Er wordt nu om de 8 minuten iemand van het leven beroofd in het land.

Dat het artikel 1 van de Conventie van Genève, de vluchteling definieert : Artikel 1 vraagt niets anders dan een angst; Dat de angst subjectief is en geaprecieerd moet worden rekening houdend met de persoonlijke en familiale antecedenten van de eisende partij (H.C.R., "Guide des Procédures et Critères", Genève, 1979, p.12); Dat de angst een geesteszaak is en een subjectieve

Er dient op te worden gewezen dat de verklaringen van verzoekster geen tegenstrijdigheden bevatten en verzoekster heeft dus geen gebeurtenissen weggelaten, zij heeft de feiten weergegeven zoals ze zich hebben voorgedaan. Toch aarzelde verzoekster, zo stelt zij, op geen enkel moment over de feiten die zij weergaf en bleven haar antwoorden steeds consistent. Verzoekster gaf coherente en, naar haar

kennis, veel juiste informatie over haar situatie en vermoedde om die reden niet dat zijn verklaringen als onvoldoende bewijs zouden bestempeld worden.

Verzoekster stelt dat haar problemen tenminste, onder de definitie van de subsidiaire bescherming vallen aangezien zij aangetoond heeft dat zij een persoonlijk risico loopt op ernstige schade en dit op een voldoende concrete manier aantoont.

Het is algemeen bekend dat Brazilië één van de gevaarlijkste landen is ter wereld. Dit werd onvoldoende in aanmerking genomen in de bestreden beslissing. Verzoekster vreest bij haar terugkeer extra geïsoleerd te worden aangezien de context waar binnen haar vluchtmotieven zich voordeden nog altijd actueel is.

Er moet dus aan verzoeker in hoofdorde de status van vluchteling worden toegekend in de zin van de Conventie van Genève gelet op artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en in subsidiaire orde, in het geval dat de Raad van oordeel is dat hem dergelijk status niet moet worden toegekend, hem de status van subsidiaire bescherming toekennen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gelet op de feiten hierboven aangehaald, die van die aard zijn om, in geval van terugkeer naar Brazilië, misbruik en onmenselijke en vernederend behandelingen kunnen teweeg brengen zoals hierboven aangehaald."

Haar terugsturen zou een ernstig gevaar inhouden voor zijn leven, waardigheid, veiligheid en lichamelijke/psychische integriteit.

Ten slotte : Dat geoordeeld werd dat men rekening dient te houden met geheel der elementen van het dossier en niet enkel van de ongunstige elementen tot erkenning van de status van vluchteling (R.V.S., nr 60.093 van 16/01/1996; R.V.S. 28/10/1997, nr 69.217)."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het artikel "Brazilië in de greep van nieuwe coronavariant: 'Onze president helpt het hele land naar de knoppen'" uit Knack van 6 maart 2021 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster onder meer aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de bestreden beslissing heeft genomen "met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de overheid beschikt", doch zij licht dit niet concreet toe en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet bijgevolg niet in waarom verzoekster meent dat de commissaris-generaal niet bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen. Tevens voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van "de beginselen van behoorlijk bestuur" zonder te preciseren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij concreet geschonden acht.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) haar houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, omdat (B) haar vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Brazilië geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, omdat (C) de drie veiligheidsincidenten die zij zelf meemaakte in Brazilië volgens haar verklaringen kaderden in het algemene veiligheidsprobleem in Brazilië, niet specifiek tegen haar persoon gericht waren en bezwaarlijk gelijkgeschakeld kunnen worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en zij overigens niet aannemelijk maakte dat zij voor eventuele problemen in dit verband in geval van een terugkeer naar Brazilië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Braziliaanse autoriteiten, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat (E) de moeilijke socio-economische situatie waarin zij bij terugkeer naar Brazilië vreest te zullen belanden als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève en er geen zwaarwegende gronden zijn om te concluderen dat zij levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en omdat (F) de door haar neergelegde documenten niet van die aard zijn om deze appreciatie om te buigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Als reden voor haar vertrek in 2012 uit haar land van herkomst, Brazilië, haalt verzoekster aan dat zij er met veel moeilijkheden en tekortkomingen kampte. Zij verwijst naar het slechte gezondheidssysteem, de werkloosheid, het feit dat zij er geen plek had om te wonen voor zij met haar echtgenoot ging samenwonen en het feit dat zij zwanger was en haar kinderen een beter leven wou geven. Daarnaast wijst verzoekster erop dat er heel veel geweld is in haar land van herkomst en haalt zij een aantal veiligheidsincidenten aan waarvan zij zelf het slachtoffer zou zijn geweest.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster geen elementen of feiten aanbrengt op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan in haar hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeksters houding maar moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort blijkt namelijk dat u reeds op 8 november 2012 in België aankwam (Notities persoonlijk onderhoud, d.d. 4 maart 2021, p. 7-8). Desalniettemin verzocht u pas op 22 oktober 2020 – i.e. 8 jaar na uw aankomst in België – om internationale bescherming. Dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u niet op de hoogte was van de procedure, kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging (NPO, p. 8). Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van

Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw nalaten ter zake ondermijnt uw vrees."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden door verzoekster niet betwist in haar verzoekschrift. Zij blijven bijgevolg onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekster, bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot haar vertrek uit haar land van herkomst, enerzijds economische motieven heeft aangehaald, met name het feit dat zij naar België is gekomen om haar kinderen een beter leven te geven en omwille van de goede gezondheidszorg, en anderzijds verwezen heeft naar de algemene veiligheidssituatie in Brazilië en het feit dat zij er overvallen is geweest door straatjongeren (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, Deel DVZ, vragenlijst, vraag 3.5) en dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigd heeft dat zij internationale bescherming vraagt omwille van de algemene economische situatie, de algemene veiligheidssituatie en de toestand van de gezondheidszorg in Brazilië (adm. doss., stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). De commissaris-generaal overweegt op goede gronden dat de door verzoekster aangehaalde motieven en vrees geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève. Uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat zij een vrees heeft om in haar land van herkomst te worden vervolgd wegens haar ras, nationaliteit, religie, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Verzoekster doet aan deze appreciatie geen afbreuk waar zij aanvoert dat haar verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie. Verzoekster haalt overigens zelf een artikel uit Het Nieuwsblad van 17 november 2020 aan waarin gewag wordt gemaakt van een opvallend grote stijging sinds juli 2020 van het aantal verzoeken om internationale bescherming die in België door Brazilianen worden ingediend, terwijl zij vaak zelf geen elementen aanhalen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Brazilië.

Waar verzoekster betoogt dat haar verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten, dat zij coherente en correcte informatie over haar situatie heeft gegeven en om die reden niet vermoedde *"dat haar verklaringen als onvoldoende bewijs zouden bestempeld worden"*, dient te worden herhaald dat er *in casu* geen elementen aan de orde zijn of door verzoekster zijn aangereikt die ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève.

Waar verzoekster nog argumenteert dat rekening dient te worden gehouden met het *"geheel der elementen van het dossier en niet enkel van de ongunstige elementen tot erkenning van de status van vluchteling"*, stelt de Raad vast dat zij nalaat *in concreto* toe te lichten met welke elementen van haar dossier de commissaris-generaal *in casu* ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoekster legt geen documenten neer die de appreciatie van haar vluchtmotieven in een ander daglicht kunnen stellen. Haar paspoort, haar identiteitskaart, de geboorteaktes van haar kinderen en haar verlopen paspoort (adm. doss., stuk 5, map met 'Documenten') kunnen dienen ter staving van haar identiteit en nationaliteit en die van haar kinderen, doch betreffen geen elementen die verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Brazilië.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de hoger, onder punt 2.3.3., aangehaalde motieven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar de algemene veiligheids- of socio-economische situatie in het land van herkomst niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Dergelijk risico dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

Wat betreft verzoeksters vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Brazilië, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet:

“U haalde weliswaar drie veiligheidsincidenten aan die u zelf meemaakte in Brazilië. Zo werd er ingebroken in de woning van uw tante toen u ongeveer 15 jaar oud was, werd u in het jaar 2010 bedreigd op straat met een mes en gedwongen uw telefoon af te geven en werd u zes maanden voor uw zwangerschap op straat achtervolgd door vandalen (NPO, p. 8-9). Deze incidenten kaderden volgens uw verklaringen alle in het algemene veiligheidsprobleem in Brazilië en waren niet specifiek tegen uw persoon gericht (NPO, p. 9). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door u vermelde incidenten bezwaarlijk gelijkgeschakeld kunnen worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakte overigens evenmin aannemelijk dat u voor eventuele problemen in dit verband in geval van een terugkeer naar Brazilië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Brazilië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Noch bij de inbraak in de woning van uw tante, noch toen uw telefoon gestolen werd riep u de hulp in van de Braziliaanse politie (NPO, p. 9). Als de autoriteiten niet op de hoogte gebracht worden van uw probleem, kunnen zij er vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Uw argumentatie dat de politie toch niets zou aanvangen, is daarbij geen voldoende verschoningsgrond (NPO, p. 10). Aldus zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Brazilië voor u sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het slachtoffer kan worden van crimineel geweld, niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen.”

Verzoekster voert geen argumenten aan tegen deze pertinente en terechte motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden, aangezien zij door verzoekster niet worden weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen.

In zoverre verzoekster meent dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zal lijden omwille van de moeilijke socio-economische situatie waarin zij en haar kinderen zouden belanden, dient te worden gewezen op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw zwangerschap tweemaal een consultatie had en dat u dus toegang had tot de Braziliaanse gezondheidszorg (NPO, p. 10). Ook gaf u zelf aan dat uw kinderen in Brazilië naar school zouden kunnen gaan (NPO, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u uw middelbare schooldiploma heeft behaald (NPO, p. 3) en dat zowel uw biologische vader (die als loodgieter werkt, NPO p. 4), uw broer (die als taxichauffeur werkt, NPO, p. 5), uw peetvader (die als leraar werkt, NPO p. 5) en uw tante en haar echtgenoot (die eveneens als leraar werken, NPO p. 5) in Brazilië toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Uit niets blijkt dan ook dat uzelf bij een terugkeer naar Brazilië geen toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben. Overigens blijkt u zelfredzaam te zijn, aangezien u er ook in België in slaagde om werk te vinden (NPO, p. 11). Daarenboven kan u terugvallen op een sociaal netwerk. U staat nog steeds in contact met uw peetvader en met uw tantes die in Brazilië wonen (NPO, p. 7). Zowel uw tante als uw schoonmoeder zijn in het bezit van een eigen woning in Brazilië (NPO, p. 3 en p. 5). U heeft bovendien in het verleden reeds samen met uw echtgenoot in de woning van uw schoonmoeder gewoond (NPO, p. 3). Dat deze woning momenteel bewoond wordt door de zus van uw schoonmoeder (NPO, p. 11), volstaat niet om te concluderen dat u bij een terugkeer naar

Brazilië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Waar verzoekster aanvoert dat zij *“hier in België een veilig plaats kon vinden voor haarzelf en voor zijn echtgenoot, ze kan studeren, een leven met respect voor de menselijke waardigheid”*, dient te worden benadrukt dat haar situatie in België *in casu* niet relevant is, in de mate dat haar nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van haar land van herkomst, Brazilië.

Met het algemene betoog dat de situatie in Brazilië heel erg is door de corona-epidemie en de verwijzing in dit verband naar reisadviezen op de websites van het Belgische en Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken en een artikel uit Knack van 6 maart 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren voor haar vertrek uit Brazilië in 2012 zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’) het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Brazilië:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat er in Brazilië geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard – met onder meer moorden,

ontvoeringen, drugshandel en afpersing – en kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster de *“reisadviezen uit de ambassade van Nederland”* waarnaar zij verwijst niet bij haar verzoekschrift voegt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke adviezen slechts gericht zijn aan Nederlandse onderdanen die van plan zijn om naar Brazilië te reizen doch geenszins een leidraad vormen voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Braziliaanse nationaliteit bezitten. Voor zover verzoekster wijst op de criminaliteit waarvan in voormelde reisadviezen sprake zou zijn, dient te worden benadrukt dat zij de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in dit verband *in concreto* dient aan te tonen en dat zij, gelet op wat voorafgaat, daartoe in gebreke blijft.

Het artikel *“Stilaan hel op aarde in plaats van vakantieparadijs: om de acht minuten wordt nu iemand vermoord in Brazilië”* van Newsmonkey dateert van 10 augustus 2018 en is niet dienstig gelet op de recentere informatie aanwezig in het administratief dossier. Bovendien kan uit dit artikel het bestaan van een gewapend conflict in Brazilië niet blijken.

Met het summiere betoog dat het algemeen bekend is dat Brazilië één van de gevaarlijkste landen ter wereld is en dat zij vreest om bij haar terugkeer extra te worden gevisieerd aangezien de context waarbinnen haar vluchtmotieven zich voordeden nog altijd actueel is, brengt verzoekster evenmin concrete elementen aan die afbreuk kunnen doen aan voorgaande analyse met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in haar land van herkomst.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Brazilië, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN